Illustreret Tidende.

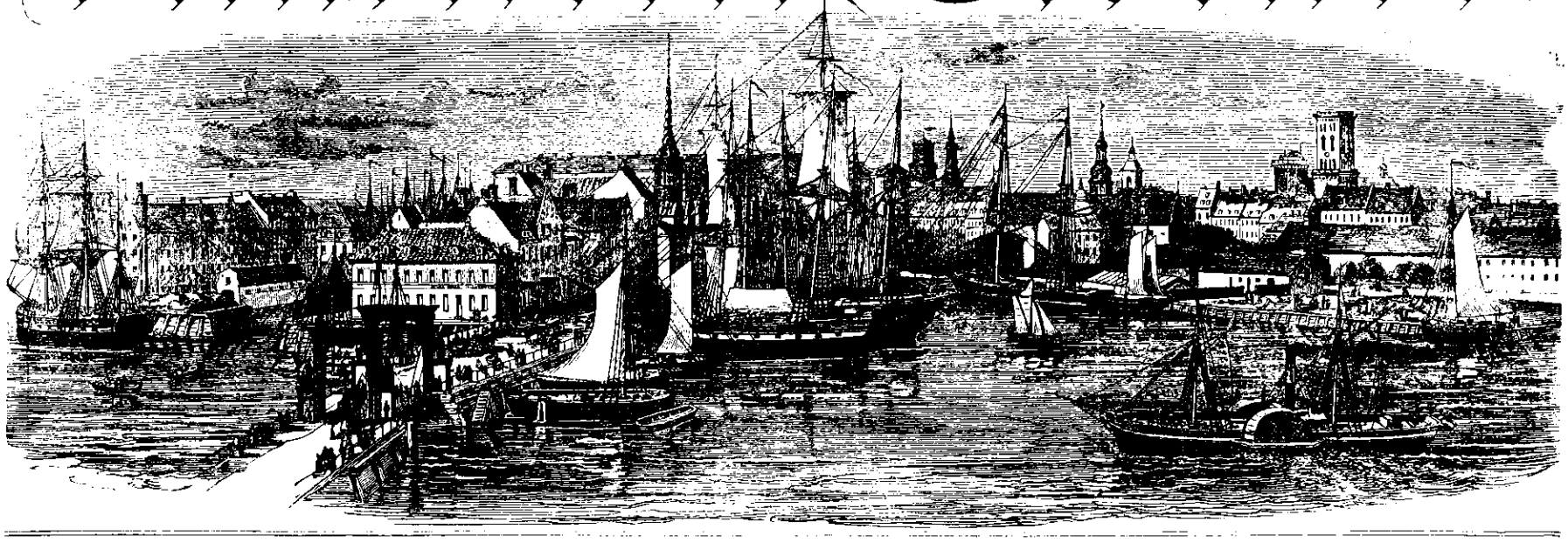

Nr. 78.] Udkommer hver Søndag. Kjøbenhavn den 24. Marts 1861. 2 Rdlr. Qvartalet. [2det Bind.

Indhold.

Marskalk Bosquet. — Ugens Politik. — Hvoraf kommer Navnet Bartov? — En Bondehave. — Helsingørs nye Havneanlæg. — Den første Foraarsblomst. — Postmesterens Datter (sluttet). — Logogriph. — Literatur. — En Proppemaskine og Nolets Sukkersav.

Marskalk Bosquet.

Blandt de mange udmærkede Generaler, der i Algier ere dannede i den praktiske Krigsskole, stod Bosquet som en lysende Stjerne af første Rang. Det var ikke blot ved Dygtighed og Tapperhed, Egenskaber, som han havde tilfælles med saa mange af de franske Soldater, der uden høi Byrd, i forholdsviis faa Aar, ere avancerede til General, at han har sat sig et varigt Eftermæle, men det var især ved sin Charakteers Elskværdighed og Agtværdighed, at han blev høit æret og afholdt af Alle, saavel Overmænd som Undergivne. Hvor forskjellig var han ikke fra Pelissier, som med al sin Tapperhed og Retskaffenhed stedse viser en ubøielig Strenghed, hvorved han bliver ligesaa meget frygtet som elsket af sine Soldater.

Skjøndt Bosquets Navn ikke knytter sig til Frankrigs sidste seirrige Felttog, ville vi dog ei undlade nu, da Døden har befriet ham for de Lidelser, der vare en Følge af et Saar, han fik ved Sebastopols Indtagelse, i Korthed at minde om Helten fra Alma og Sebastopol.

Pierre Joseph François Bosquet var født den 8de November 1810 i Mont-de-Marsan og kom paa École polytechnique i 1829, hvorfra han to Aar senere afgik til Uddannelsesskolen i Metz og blev ansat ved det 10de Artilleri-Regiment. Den 1ste Januar 1834 blev han Secondlieutenant og indskibede sig den paafølgende 8de Juni til Afrika.

Bosquet havde kun været kort Tid i Algier, da han udmærkede sig første Gang. Han var beordret til med nogle Kanoner at ledsage en mindre Colonne, der underveis pludseligt blev omringet af en Sværm Arabere, og ved den Høistcommanderendes falske Foranstaltninger stedtes i stor Fare. Bosquet tog Mod til sig, foreslog et Krigspuds som lykkedes og Franskmændene vare reddede. Han blev indstillet til Ridder af Æreslegionen, men en misundelig Haand udraderede hans Navn paa Listen i Ministeriet og han var neppe bleven decoreret dengang, hvis ikke alle hans Kamerater hos Statholderen havde bevirket en ny Indstilling, saa at han ved et særegent Decret blev udnævnt til Ridder.

1839 blev han Capitain. Saavel den 14de Januar 1841 ved Sidi Lakhdar, hvor han fik en Kugle i Hovedet, som den 17de Juli samme Aar ved Oued Melah, udmærkede han sig meget, men afgik den 5te Juni 1842 fra Artilleriet, idet han, formedelst sit Kjendskab til det arabiske Sprog, udnævntes til Bataillonscommandeur for de nys oprettede indfødte Jægere (tirailleurs indigènes d'Oran). Han deeltog i Spidsen for disse Tropper i saagodtsom alle Streiftog og Fægtninger og steg hurtigt gjennem de forskjellige Grader, indtil han den 17de August 1848 udnævntes til Brigadegeneral og Commandant i Mostaganem. Han aabnede med Hæder Felttoget mod Kabylerne ved Bestormelsen af Menegals Passet den 11te Mai 1851, og skjøndt saaret i Skulderen fratraadte han først sit Commando efter Krigens heldige Ophør. Man havde dengang alt ventet hans Udnævnelse til Divisionsgeneral, men rimeligviis trak den i Langdrag, fordi Persigny paa sin Inspectionsreise i Bosquet, Cavaignacs gamle Ven, ikke fandt det blinde Redskab, som Datidens Politikere troede at have bedst Brug for.

Maaskee har Bosquet i de sidste Fredsaar, han opholdt sig i Algier, som Gouverneur i Oran, bevirket Frankrig større Tjenester, end da han med Kaarden i Haanden erobrede Landstrækninger, idet han ved sit Maadehold, sin strenge Retfærdighed, sin Omsorg for Befolkningens Fornødenheder, samt ved den Skaansel og Velvillie han iagttog ligeoverfor dens Sæder og Vaner, aftvang de underkastede Stammer Hengivenhed, Agtelse og Lydighed.

Pierre Joseph François Bosquet, Marskalk af Frankrig.

Efter 20 Aars Fraværelse blev han den 10de August 1853 kaldt tilbage til Fædrelandet som Divisionsgeneral, men sendtes strax ved Krigens Udbrud som Befalingsmand over det 2det, af fem Infanteri-Divisioner bestaaende, Armeecorps til Orienten, og der var det egentlig først, at hans store Berømmelse bragtes i Ry udenfor Moderlandets Grændser. I Slaget ved Alma bedækkede han sig med Hæder, idet han saavel med Infanteriet som Artilleriet besteg de af Russerne for utilgængelige anseete Høider, og efterat have omgaaet deres venstre Fløi faldt dem i Ryggen, saa at de maatte vige, hvorfor St. Arnaud ogsaa i sin Rapport tilskrev ham Æren for denne første Seir paa Krims Jordbund. Som Chef for den 1ste og 2den Division holdt han den russiske Hær i Skak, for at Beleiringshæren mod Sebastopol uforstyrret kunde paabegynde sine Forarbeider, og ved Inkermann den 5te Novbr. var det Bosquet, som ilede de af Overmængden haardt trængte Englændere til virksom Hjelp, hvorfor ei alene Lord Raglan personligen takkede ham, men tillige hele det engelske Parlament voterede ham en Takadresse og Sultanen decorerede ham med Medjidie Ordenens Storkors.

Den 7de Juni 1855 borttog han den grønne Mamelon, Russernes Nøgle til Fæstningen, men misbilligede forud det uheldige Angreb paa Karabelnaja d. 18de Juni samme Aar, paa hvilken Dag han dækkede Armeen ved Tschernaja.

I den morderiske Storm paa Sebastopol den 8de September om Morgenen commanderede han det andet Corps og en Division af Garderegimenterne paa den høire Flanke, men blev i Spidsen for Angrebscolonnen ramt i Brystet af en Granatstump. Hans Liv svævede flere Dage i stor Fare og han maatte sendes hjem til Frankrig. — Mange Æresbevisninger bleve ham tildeel; han fik den militaire Medaille; den 9de Februar 1856 udnævntes han til Senator og den paafølgende 18de Marts opnaaede han Soldatens høieste Rang ved at blive Marskalk af Frankrig; han erholdt tillige endeel høie engelske og franske Ordener. Byen Pau, hvor hans Familie levede, sendte ham en Æressabel, men al denne Hæder glædede ham kun, efter hvad han yttrede, fordi hans gamle Moder endnu oplevede det. Bosquet pintes ikke af den feberagtige Forfængelighed, der saa ofte driver hans Kamerater til glimrende Vaabendaad. Der fandtes ingen virkelig beskednere Mand end han og den reneste Fædrelandskjærlighed var hans eneste Drivfjeder.

Bosquet tilbragte Størstedelen af sine sidste Leveaar i de forskjellige Pyrenæerbade, for om muligt at gjenvinde sin Sundhed. Men Kræfterne aftoge stedse mere og mere, og den 4de Februar dette Aar lukkede Døden Øiet paa en af Frankrigs ædleste og tappreste Sønner.